

Alla husets vänner som komma och gå, fråga så mycket om farbror; och med glädje underrätta vi dem, om hvad vi sjelfva erfarit om farbror sen farbror for. Nu måste jag sluta och gå till mitt forte piano. Skall jag någonsin – ja! snart få se farbror skänka mig några minuters uppmärksamhet som en öfverseende åhörare. Jag skall bjuda till förbättra mig med hvar dag. Tack söta Farbror för de ord farbror talt om mig uti pappas bref var viss på jag skall med tacksamhet gömma andemeningen af dem i ett varmt, tacksamt och tillgifvet hjerta för min alltid saknade farbror Snellman. Med största högaktning förblifver jag min

10

tacksamma
Sophie.

42 E. F. HÆGGSTRÖM – J. V. SNELLMAN 29.XI
1842

HUB, JVS handskriftssamling

20

Stockholm d 29 Nov. 1842

Bästa Magister Snellman!

Huru skall jag väl börja ett bref till vännen Snellman? tänker jag i denna stund. Mitt hjerta är så fullt – jag ville säga så mycket – men orden falla sig ej så, som jag känner jag skulle vilja hafva dem. Hvad hjälper väl nu att fundera derpå – skrifva vill jag, min goda Zachris har ock ålagt mig det, och Magister Snellman ville ju ock godhetsfullt emottaga några rader från mig. De måtte än komma snea illa stafvade eller hur som helst så vet jag och är öfvertygad, att meningen i mitt lilla bref dock rätt och vänskapsfullt uppfattas af dess emottagare.

30

Det var en grufveligt lång och tråkig Måndag den 21 dennes, då Magister lämnade oss. – Mulet kallt och ruskigt ute – mulna och sorgsna voro allas anleten här hemma. *Magister Snellman och saknad var lösen för dagen.* Vi trodde dock att vinden var god och gladde oss åt att Magister Snellman snart skulle komma genom skärgården. – Ja Han är ett Guds barn Sade Zachris och derföre har Han ock lycka med sig. – Detta tröstade oss – och vi lefde i det bästa hopp att Magister Snellman resa skulle snart nå ett önskeligt slut. – Så gick nu den ena dagen efter den andra, under allas böner och hjertliga välönskningar för Magister Snellman lyckliga framkomst.

40

Vi blefvo derföre ej litet förvånade då vi af Magister Snellman bref funno att Magister Snellman först seglat af den 23. Ett par dagar ansågo vi vinden vara mot, men Arwid Han tröstade oss med att Magister Snellman nog kom hem i Lördags. Vi klappade händerna stora och små, samt omfamnade Arwid under glädjerop liksom hade vi varit förvissade om värligheten af Hans ord. Han sjelf såg dervid så bestämd och innerlig för nöjdut. Nu längta vi mycket efter bref från Magister Snellman. Anna drömde i natt, att vi fick ett långt bref från Magister Snellman. Måtte vi snart få erfara sanningen deraf! – Tusende tack emelertid för det vi fått emottaga. Var ock öfvertygad att vi alla behjertat dess rika och varma innehåll och med glädje och tacksamhet hvar och en på sitt vis tagit åt sig sin andel deraf. –

50

Ofta kommer mig i hågen vid tanken på Magister Snellman

sanningen af dessa ord:

En sällsynt Vän Du för oss var,
Nej alldrig uti våra dar,
En Snellman för oss finnes,
Blott Dig vi här ock minnes!

I går var det Söndag, vi fingo ej då vänta Magister Snellman till Middagen. – Säkert möttes ändå våra tankar, jag är viss derpå. – Bror Bergström Fru Geerds och vi språkade ofta ofta om alles vår vän 10
Magister Snellman och hade jag det nöjet att äfven för dem läsa Magister Snellman bref. Många kära helsningar från dem liksom från många andra af husets vänner har jag att frambära till Magister Snellman då jag skulle skriva; Ingnell kom först på aftonen. Med honom språkade jag länge och gissa om hvem! – Jo om den store Fiosofen som ock kunde vara allas och den minstes vän! Frid och välsignelse öfver Honom!!! – Ingen stund har ännu gått förbi att ej Faster och jag då vi suttit tillsammans haft något godt att påminna oss om som rördt Magister Snellman Nyss gick Hon ifrån mig med beklämt sinne och ville ej skriva till Farbror sade Hon, men jag släpper 20
Henne ej förr. – Ett litet bref skall Magister Snellman hafva äfven från Henne, det skall jag väl söka förmå Henne till. Zachris önskar det äfven.

I Lördags satte jag upp rena Gardiner och Sängen, nästa Lördag skal vi hafva barnbal. – Ack om vi då äfven kunde få glädja oss öfver nya underrättelser från Magister Snellman. Vi hafva nu hvarjehanda att stöka med för att ställa i ordning till Lördan, och *det är rätt bra ibland att så är.* – Nu hafva vi ätit middag och druckit caffè. Ljuset är tändt stora och små äro åter i full värksamhet hvar och en på sitt håll. Faster har litet ute att bestyra med. Hugo skrifer på sitt bref till Farbror Snellman. Nanna och Lotten har sina färdiga. Fia har börjat sitt men måste hjälpa mamma först med att göra ren förmaks kronan vid dagsljuset – och skall sedan spela med Systrarna. Jag sitter i Noe Ark i lilla Soffan vid mitt lilla Sybord framför mig och vill nu så gerna tacka Magister Snellman för den godhet och vänskap hvarmed Magister Snellman i sitt bref uppfattat efven mig. Men som jag för vä^(***) huru ofta jag ej gjort mig förtjent af den godhet och vänskap ^(***) både yttrat och äfven så öfverseende hyser för mig, så huru skall jag väl då (så gerna jag än önskat det) genom en oskrymtad och innerlig tacksägelse kunna tillegna mig denna för mig dyrbara vänskap? Det är 40
endast vissheten om, och erfarenheten af, huru Magister Snellman alltid så gerna ser alla Menniskor från deras goda sida, som ger mig mod att nu af mitt innersta hjertats grund tacka Magister Snellman för all vänskap så väl för mig som *mina* stora och små! Ja!! för hvarje glad och triflig stund Magister Snellman skapat och skänkt oss, genom sitt vistande hos oss. I varma och tacksamma hjertan skall Magister Snellmans vänskap och godhet af oss alla alltid förvaras och jag skall alldrig glömma det goda jag lärt af Magister Snellman. Jag önskade ock att Magister Snellman någon gång hädan efter ville skänka mig en vänskapsfull åtanka – men jag beder tillika, att om jag 50
någon gång, då jag uttröttad af bråk med barn, och små motgångar i min husliga värf, störde Magister Snellmans glädje genom mitt mindre glada sätt att vara, att dessa skuggiga stunder måtte alldeles glömmas och utplånas ur Magister Snellmans minne, men jag deremot alltid får vara innesluten i en vänskapsfull åtanka det önskar

af upprigtigt hjerta vännen

Eva Hægström

P. S. Om Mag^{iste}r Snellmaⁿ ej illa upptager, ville jag så gerna säga några ord om husets vänninna och trotjenarinna Anna. Hon har ock gråtit många tårar öfver Mag^{iste}r Snellmaⁿ bortresa från oss och i denna stund ser jag henne hålla sitt förkläde för ögonen och hjerteligen gråta ut, efter att hafva hört barnnens bref till deras oförgäteliga Vän Farbror Snellman! Ödmjukt, men med ett hjerta fullt af saknad ber äfven Anna hälsa Mag^{iste}r Snellmaⁿ, och säger dageligen, att hon till i vårn vill komma och blifva en trogen tjenarinna hos Mag^{iste}r Snellmaⁿ. Och nu till slut säger jag som alla Fruntimmer bruka göra. Jag beder Mag^{iste}r Snellmaⁿ vara god ursäkta och öfverse med mitt bref Ej visa det för någon, utan bränna upp det och detta lägger jag Mag^{iste}r Snellmaⁿ på hjertat att uppfylla. — Nu måste jag komma med klagomål på Faster. Hon är olydig och vill ej skrifva denna gång. Men Hon ber mig likväl från Henne framföra många hjertliga helsningar och välönskningar för Farbror Snellman.

43 ANSÖKAN TILL SENATEN 16. XII 1842

RA, Senatens ekonomidepartement, supplikdiarium

Stormäktigste Allernådigste Kejsare och Storfurste!

Hos Eders Kejserliga Majestät vågar i djupaste ödmjukhet jag anhålla att kunnas med tillstånd att, ehuru uppfostrad inom Åbo Erkestift, söka befordran vid Läroverken i Borgå Stift samt på grund af mina vid Universitetet aflagda lärdomsprof varda befriad från de Specimina hvilka eljest pläga afläggas för Lectors- och högre Skol-lärare-tjenster; och får jag lika underdånigt härhos bilägga vidimerad afskrift af mitt Academiska vittnesbörd.

Framhårdar med djupaste undersåtliga trohet vördnad och nit

Stormäktigste Allernådigste Kejsare
och Storfurste

Eders Kejserliga Majestäts
allerunderdånigste och tropliktigste
undersåte

Johan Vilhelm Snellman

Afskrift.

Rector
och
samtliga
Professorer

Kejserliga Alexanders Universitet i Finland; Göre veterligt: att hos Consistorium har vid detta Universitet Docens i Philosophien, Philosophiæ Magistern, Johan Vilhelm Snellman, för någon sin angelägenhets skull, anhållit om Universitetets vittnesbörd; Och alldenstund det befinnes, att bemälde Docens, som är född den 12. Maji 1806,